

**Vraag nr. 89**  
**van 17 maart 2000**  
**van de heer JOHAN DE ROO**

*Dioxinecrisis – Vergoeding industriële bedrijven*

In verband met de dioxinecrisis zal de federale overheid de landbouwsector vergoeden. Alles wat niet "landbouw" is, zou moeten worden uitgebaat door het Vlaams Gewest. Tot nog toe blijkt men niet bereid om deze schade uit te betalen aan de industriële bedrijven die schade hebben geleden door de dioxineproblematiek.

1. Waarom betaalt de Vlaamse overheid geen vergoedingen uit aan de getroffen bedrijven?
2. Hoeveel bedrijven hebben zich reeds schriftelijk aangemeld bij de Vlaamse regering om schadevergoeding te vragen? Over welke schade-eisen gaat het, voor hoeveel bedrijven?

**Antwoord**

1. De Vlaamse regering heeft op 27 januari 2000 bij het Vlaams Parlement een ontwerp van decreet ingediend houdende een waarborgregeling voor ondernemingen die zijn getroffen door de dioxinecrisis in 1999. Intussen werd het ontwerpdecreet zowel in commissie als in plenaire vergadering behandeld.

De marktverstoring die is ontstaan ten gevolge van de dioxineverontreiniging van voedingsmiddelen in juni 1999 heeft zowel in de landbouw-als in de voedingsindustrie en aanverwante sectoren zoals het vervoer tot een omzetverlies geleid.

Om bij te dragen tot een herstel van het financieel verlies van niet-landbouwbedrijven hebben de gewesten en de Belgische Vereniging van Banken op 6 oktober 1999 een protocol gesloten dat het kader aangeeft waarbinnen de kredietinstellingen en de gewesten respectievelijk kredieten en een gewestwaarborg aan de door de dioxinecrisis getroffen ondernemingen kunnen toekennen. Naar aanleiding van de

opmerkingen van de Europese Commissie werd dit protocol gewijzigd bij addendum van 24 januari 2000. Het decreet geeft het protocol een wettelijke grondslag en voert het verder uit.

De waarborgregeling geldt voor de meest getroffen subsectoren van de niet-landbouw, namelijk de productie van, de verwerking van, het vervoer van of de handel in voedingsproducten of diervoeder die door de dioxineverontreiniging zijn getroffen.

De steunregeling is geen schadevergoeding in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. De waarborgverstrekking resulteert immers niet uit een foutief optreden van het Vlaams Gewest in het beheer van de dioxinecrisis. Om dezelfde reden kan de tegemoetkoming van het Vlaams Gewest ten voordele van ondernemingen in het kader van de dioxinecrisis niet worden beschouwd als een schadevergoeding in de eigenlijke zin van het woord. De waarborgregeling heeft alleen tot doel het tekort aan liquiditeiten van de betrokken ondernemingen op te vangen. Ze is er enkel op gericht een overheidsondersteuning te geven om de cashflowproblemen van de ondernemingen te ondervangen en de toekenning van kredieten tegen gunstiger voorwaarden dan de geldende markttarieven te vergemakkelijken. Naar aanleiding van het verzoek van de federatie van de voedingsindustrie (Fevia) hebben de drie gewesten onderling overleg gepleegd om een gemeenschappelijk standpunt hieromtrent in te nemen.

Steunend op het feit dat:

- de schade geleden door de sanitaire maatregelen genomen door de federale overheid, de Europese Commissie en buitenlandse mogendheden, reeds grotendeels werd vergoed door de federale overheid;
- de geleden economische schade niet te waarden en te controleren valt;
- het verband tussen de economische schade en de dioxineverontreiniging niet te bewijzen is ;
- een ingewikkeld controleapparaat nodig is

om na te gaan of de geleden schade niet wordt overgecompenseerd;

- ondernemen steeds een ondernemersrisico inhoudt;
  - de schade werd veroorzaakt door maatregelen van de federale overheid, hebben de drie gewesten unaniem beslist de economische schade van de niet-landbouwbedrijven veroorzaakt door de dioxinecrisis, niet te vergoeden.
2. Tot op heden heb ik als bevoegd minister nog geen aanvragen ontvangen van bedrijven tot het verkrijgen van een schadevergoeding.

Van zes ondernemingen heb ik brieven gekregen over de dioxinecrisis. In twee brieven werden bijkomende inlichtingen gevraagd over de waarborgregeling voor de naar aanleiding van de dioxineverontreiniging aan ondernemingen toegekende kredieten. Twee brieven hadden betrekking op de door de desbetreffende ondernemingen geleden schade en twee brieven bevatten een aanklacht over het feit dat de federale dioxinewet niet op hen van toepassing was.

De werkgeversorganisaties VBO (Verbond van Belgische Ondernemingen), VEV (Vlaams Economisch Verbond) en NCMV (Organisatie van Zelfstandige Ondernemers) en de beroepsorganisaties Fevia (Federatie van de Voedingsindustrie), BCZ (Belgische Confederatie van de Zuivelindustrie) en Bivex (Beroepsvereniging van de Internationale Vlees- en Veehandel, de Belgische Exportslachthuizen en Exportuitsnijde-rijen) dienden daarentegen wel een verzoek tot schaderegeling in. Daarnaast vroeg de beroepsorganisatie van de Vlaamse goederentransportondernemingen en logistieke dienstverleners (SAV) overbruggingskredieten aan om tegemoet te komen aan de liquiditeitsproblemen van haar leden.

In het kader van de waarborgregeling zoals bedoeld onder punt 1 werden tot op 29 maart 2000 achttien aanvragen, voor een totaal bedrag van 298.422.000 frank aan kredieten, ingediend bij het Vlaams Waarborgfonds. Elf aanvragen, voor een totaal bedrag van 239.022.000 frank aan kredieten, werden reeds goedgekeurd. Zes kredietaanvragen zijn nog in onderzoek en één aanvraag werd geweigerd.